

การตั้งสัตยาธิษฐานประจำปี

หลวงปู่สมชาย จิตวิริโย

คือทุกปีมาญาติโยมก็ได้ตั้งสัตยาธิษฐาน ก็เพื่อจะประพฤติ
วัตรปฏิบัติดีในสิ่งที่ตนเองอธิษฐานแล้วนั้น จะพยายามให้เป็น
หลักยืน เป็นความแท้จริงของชีวิตประจำปี เป็นสิ่งยึดเหนี่ยว
จิตใจ ทำให้ไม่ถึงเตรียม ถึงทำอย่างนั้น ก็เป็นเรื่องบุญเรื่องกุศล
เรื่องเสียของจิตใจ เรื่องอารมณ์คู่ของใจ อันนี้เป็นหลักที่สุดที่
เราจะต้องทำให้จิตใจของเราเคยหรือคุ้นต่อความดี

เพราะฉะนั้นเราตั้งสัตยาธิษฐานนี้เป็นความหมายแห่งชีวิต
เป็นประจำปี ถ้าเราไม่ตั้งสัตยาธิษฐานเลยนี้ก็ไม่มี
ความหมายในชีวิตอะไรนัก ต้องมีความหมายในชีวิต คือ
ความดีที่เรากระทำไว้เป็นประจำปี อันนี้เป็นหลักยืน ทำให้จิต
ของเราระลึกถึงความดีอันนี้อยู่เสมอ

ในเมื่อเราจะจากร่างของเราไปสู่ปรภพนั้น ก็ต้องอาศัย
อารมณ์เบื้องต้น อารมณ์เบื้องต้นนี้สำคัญที่สุด ถ้าจิตของเราไม่
มีสมาธิ เป็นสิ่งบังคับแล้ว การเข้าไปเกาะอารมณ์อันเป็น

เปื่องตันนั้นมันไม่แน่นอน ไม่แน่นอนเด็ดขาด ความดีหรือสมาธิ หรือสติตัวนี้เปรียบเสมือนหางเสือของเรือ หรือพวงมาลัยของรถ ถ้ารถขาดพวงมาลัยเสีย ถ้าเรือขาดหางปลาเสีย จุดหมายปลายทางไม่แน่นอนชักอย่างไร ไม่รู้จะไปยังไร ถ้าพวงมาลัยปกติ เจ้าของรู้ทิศทาง สามารถบังคับประคองเข้าสู่เป้าของตัวเอง เรือก็เช่นกัน เครื่องจักรดี นายสาริรู้จักทาง หางเสือปกติ สามารถบังคับเรือเข้าสู่เป้าหรือท่าจอดได้

ฉันใดก็ดีจิตใจของเราถ้าไม่มีสติสัมปชัญญะเป็นสังครอบคลุม หมั่นระลึกถึงความดีให้เสมออย่างตามหลัก**อนุสติ ๑๐** นะ มีจาคานุสติ สีลานุสติ อะไรเหล่านี้ที่เราดำเนินกันเนี่ย เป็นสิ่งระลึกให้คุ้นเคยต่อการระลึกแล้วนั้น ก็เปรียบเสมือนว่า เรือไม่มีหางเสือ รถไม่มีพวงมาลัยเพราะสติสัมปชัญญะเนี่ย เป็นเสมือนหางเสือ ส่วนความดีที่เราสร้างสมอบรมซึ่งเราหมั่นระลึกอยู่เสมอ สติคุณให้จิตระลึกถึงความดีเสมอเนี่ยเหมือนโซเฟอร์ที่จะนำเข้าหาเป้า อันนี้แน่นอน

ถ้าเพื่อเราไม่มีหลักฐาน ไม่มีอะไรซึ่งเป็นหลักที่แน่นอนนั้น
ตอนที่เราก่อร่างร่างนั้นอารมณ์ไม่แน่นอน ถ้าเราฝึกสมาธิให้
ชำนาญ พยายามระลึกถึงความดีเราอยู่เสมอประจำปี เรามี
ความหมายแน่นอนในชีวิต คือบุญกุศลของเรา นั้น หากในเมื่อ
เราจะจากร่างไป หนีไม่พ้น สติที่สร้างสมบุญแล้วย่อมเข้า
ครอบคลุมจิต การระลึกถึงความดีนั้นเป็นสิ่งที่แน่นอนเพราะเรา
เคยอยู่แล้ว ในเมื่อได้ความดีและอารมณ์ที่ดีเป็นคู่ของใจแล้วไม่
ต้องห่วง สุกตภาพแน่นอนที่สุด ถ้าเพื่อเราไม่มีสติสัมปชัญญะ
และไม่มีความดีประจำวันหรือประจำปี ซึ่งเป็นสิ่งที่เราจะระลึก
ถึงให้ชำนาญแล้วนั้น ไม่แน่นอน ไม่แน่นอน

เพราะฉะนั้นสมควรอย่างยิ่งลูกตถาคตนี้ ต้องมีความหมาย
ในชีวิตเพราะเราอยู่ในมนุษย์นี้อยู่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว ไม่สู้จะ
นานนัก แต่พวกเราอยู่ก็เห็นว่า แหม! เหนื่อย บางคนแค่ ๘๐ ปี
บ่นแล้วว่า “อยากตายๆ” ทำไม “เบื่อเหลือเกิน เหนื่อยเหลือเกิน
อายุนานเหลือเกิน อยู่ก็ไม่ว่างไปทำไม อยากตายๆ” มองอายุ
๗๐ ๘๐ ปีนี้ยาว ทรมาน ด้วยเหตุหลายประการ หนึ่ง เมือง

มนุษย์ไม่มีความสุขพอที่จะผลิตเพลินให้หลงลืมสิ่งเหล่านั้นได้
เป็นหลักธรรมดา แต่แท้ที่จริงแล้วถ้าจะมองถึงอายุของมนุษย์
แล้ว แหม มันก็รู้สึกว่ามันเหลือเกิน

อันนี้เรามองดูเถอะ แม้แต่พระอินทร์เอง ซึ่งเราเคยขนาน
นามว่า **มฆมาณพ** ซึ่งเป็นผู้สร้างความคิดสร้างบารมี สร้างความ
ดีเหลือเกิน และก็มีพระมเหสีมาก ส่วนพระมเหสีท่านหนึ่ง
รูปร่างสง่าราศีเลอเลิศ หลงในสังขารตัวเอง มัวแต่แต่งตัวให้ม
มาณพเนี่ยเสน่ห์น่ารักใคร่ จะได้เกิดความผลิตเพลินโสมนัส ไม่
ยุ่งไม่เกี่ยวกับงานอย่างอื่น มุ่งแต่การแต่งตัว ไชว์ร่างไชว์กระดูก
อยู่ตลอดเวลา ส่วนพระมเหสีนอกนั้นตั้งหน้าตั้งตาทำความดี จะ
ตากแดดตากฝนก็เอา ขอให้ได้สร้างความคิดเคียงบำเคียงใหญ่
พระสวามีก็แล้วกัน

แต่ส่วนคนหนึ่งนั้นทำร่วมอยู่แต่ส่วนใหญ่ที่สุดคือการ
แต่งตัวเป็นอาภรณ์ ของใช้ของทรงต่างๆต้องเลอเลิศให้มันสมกับ
ตัวเอง ไปไหนมาไหนก็มีแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมในเรื่องสังขาร
ร่างกาย

ถึงที่สุดก็ม้วยชีวาด้วยกัน ขึ้นไปอยู่สวรรค์ ส่วนมฆมาณพก็ได้เป็นพระอินทร์ ส่วนพระมเหสีนอกนั้นก็ขึ้นเป็นพระมเหสี แต่ท่านผู้เลอเลิศนั้นหมดอายุคือหมดบุญจากสวรรค์ คือหมดบุญซะแล้วก็ต้องลงมาสู่มนุษยโลก น้อยใจเสียใจตัวเองว่าบุญน้อยวาสนาน้อย อยู่กับพระสวามีได้น้อยเหลือเกิน ก็รีบลงมา

ก็มาเกิดเป็นลูกช่างหูก เพราะความปณิธานอันแน่วแน่ก็อยากจะมาเกิดเป็นลูกช่างหูก จะได้ทอผ้าเอาผ้าไปถวายเป็นจีวรเป็นสบงต่อพระภิกษุสามเณร จะได้บุญ ก็เลยหนีลงมา ตั้งหน้าตั้งตาทอผ้าขาย ตั้งหน้าตั้งตาทอผ้าแล้วก็พยายามตัดสบงจีวรถวายพระภิกษุสามเณร ด้วยเป็นการสร้างบารมีอย่างดีนรนที่สุด อีกซักพักหนึ่งกลับไป(สวรรค์)

ส่วนพระอินทร์ได้ถามพระมเหสีตนนั้นว่า เมื่อกี้นี้พระนางหายไปไหนแว๊บหนึ่ง บอก ลงไปสู่มนุษยโลก นางไปสู่มนุษยโลกนานซักเท่าไร

“อายุความเป็นมนุษย์ของหม่อมฉัน ๘๐ ปีเต็มบริบูรณ์แล้ว ก็จุติจากมนุษย์มาเกิด”

“เอ๊ะ นี่ฉันมองดูการร้อยดอกไม้ยังไม่ได้กะพริบตา ๘๐ ปี
หรือนี่”

นี่คือ ๘๐ ปีมนุษย์ไปอย่างนั้น ขนาดพระอินทร์มองพระ
มเหสีและสนมกำนัลร้อยดอกไม้ มองยังไม่ได้กะพริบตา มองคน
โน้นคนนี้ ซึ่งพระนางหายแว็บไปนะ ไม่รู้ไปไหน กลับมาก็ถาม
บอกว่ากลับไปเมืองมนุษย์ไปทำไม บอกว่าหมดบุญแล้วก็ไป
เกิดในเมืองมนุษย์สร้างบารมีเพิ่ม ก็ได้ทอผ้าถวายพระเจ้า
พระสงฆ์ ดิ้นรนอย่างที่สุด ไม่เอาอย่างเดิมแล้ว ไม่ฟุ้งเพื่อเห่อ
เหิม ไม่ดิ้นรนในสังขารร่างกายแล้ว มุ่งบารมีลูกเดียวเพราะ
เสียใจตัวเองมาก

ผลที่สุดกลับไป ก็งว่หายไปไหนแว็บหนึ่ง ลงไปสู่มนุษย์ ลง
ไปสู่มนุษย์อายุไข ๘๐ ปีของพระนางจึงได้ขึ้นไป พระองค์บอก
ว่ายังไม่ได้กะพริบตาเลยนี้ ยังมองสนมกำนัลในและพระมเหสี
ทั้งหลายร้อยดอกไม้ กำลังผลิตผลิตอยู่ในอุทยาน ยังไม่ได้
เคลื่อนที่ ตายังไม่ได้กะพริบ ทำไม ๘๐ ปีเมืองมนุษย์ไว้นัก

อันนี้เทพเจ้าเหล่าเทพามีความสุขเหลือเกิน มองดู
มนุษยโลกนี้เกิดตาย เกิดตาย เกิดตายเนี่ยอย่างไวยที่สุด
เพราะฉะนั้นเรามาอยู่เป็นมนุษย์โลกนี้ไม่ยาวเลย แล้วอะไร
ทั้งหมดรวมที่นี้ การสร้างความดี การสร้างบารมีของ
พระพุทธเจ้านั้นไม่ได้บอกว่าพระองค์ไปสร้างบนสวรรค์ ไม่ได้
บอกว่าพระองค์ลงไปสร้างในนรก บารมีทั้งหลายทั้งปวงของ
พระองค์ที่พระองค์ได้กำลังสนับสนุน เป็นไปเพื่อโพธิญาณของ
พระองค์นั้น สร้างในเมืองมนุษย์ แล้วพระพุทธเจ้าก็มาเกิดใน
เมืองมนุษย์ ตรัสรู้ในเมืองมนุษย์ ประกาศศาสนาในเมืองมนุษย์
ศาสนานั้นไม่ได้ประกาศในเมืองสวรรค์ ศาสนานั้นไม่ได้ลงไป
ประกาศในนรก ไม่ได้ประกาศในพรหมโลก ประกาศอยู่ในเมือง
มนุษย์ของเรา

เมืองมนุษย์ของเรามีธรรมะข้อเปรียบเทียบ มีดี มีชั่ว มีสุข
มีทุกข์ มีร้อน มีหนาว มีสวยขี้เหร่สูงต่ำ ทุกอย่างมันมีการ
เปรียบเทียบ ธรรมะคือของจริง สภาพแห่งความเป็นจริงที่มีอยู่
ในโลก สิ่งที่เราเห็นด้วยตา สิ่งที่ได้ยินด้วยหู ซึ่งเราเห็นๆกันอยู่ นี่คือ

ธรรมะ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ในโลก

เนื่องจากว่ามีธรรมะสิ่งเปรียบเทียบกับกัน มีดี มีชั่ว มีรวย มีจน มีสวย มีขี้เหร่ มีเกิด มีตาย มีสบาย มีทุกข์ เป็นสิ่งเปรียบเทียบกับกัน

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจะหยิบยกเอาสิ่งต่างๆ เหล่านี้มาอธิบายให้เข้าใจสภาพความเป็นจริงของโลกขณะนี้ อันนี้สุขนะ ค่อยเห็นเป็นสุข อันนี้ทุกข์นะ ก็เห็นเป็นทุกข์ ไม่ไปยึดเอาสิ่งที่เป็นทุกข์มาสุข ไม่มองเห็นสิ่งที่เป็นสุขเป็นทุกข์ ให้มองเห็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าสร้างบารมี ณ ที่นี้ พระพุทธเจ้าประสูติ ณ ที่นี้ ผนวชที่นี่ แสวงหาโมกขธรรมในที่นี้ คือหมายความว่า เมืองมนุษย์นี้ ตรัสรู้ก็อยู่ ณ ที่นี้ ประกาศสั่งธรรมก็อยู่ในเมืองมนุษย์นี้ ตามหลักของพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นบัดนี้เรามาเกิดอยู่ในเมืองมนุษย์ เราพบแล้วซึ่งธรรมะของพระพุทธเจ้า ศาสนายังสมบูรณ์อยู่เหลือเกิน เป็นโอกาสอันดีที่เราจะได้ศึกษาปฏิบัติ ก็ขอให้ตั้งอกตั้งใจกัน

อาตมาดีใจมากที่สุดก็คือญาติโยมทั้งหลายได้ตั้ง
สัตยาธิษฐานเป็นประจำปี เท่าที่ได้ฟังและได้ดูแล้วรู้สึกว่ น่่า
ตื่นเต้น น่่าผลิตเพลลนเหลือเกิน วันนี้อ่่ากจะให้ศร้ทธาญาติ
โยมทั้งหลาย ลูกศิษย์ลูกหานี้ ได้ฟังคำที่ตัวเองตั้งสัตยาธิษฐาน
นั้น มีก็ข้อก็อย่าง มีอะไรบ้าง ต่อจากนี้ไปจะได้่านสู่ฟังทุกวัน
พระ นอกจากจะมีอุปสรรค ถ้าไม่มีอุปสรรคจะต้อง่านกันทุก
วันพระ

ที่มา: <https://youtu.be/ZhulzcXq7F0>